

מדוע האורן הוא ירוק

סיפר מט אבנס
צייר דויד הוהן

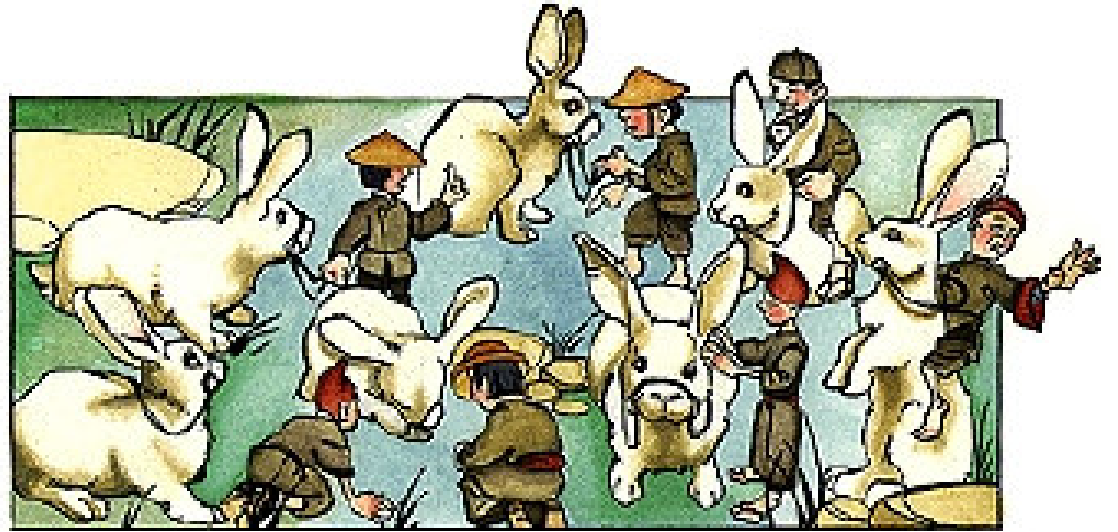
לפני הרבה, הרבה זמן מחטי הארז,
האשוח והאורן הצהיבו בסתיו ונשרו ולא
נשארו ירוקים במשך כל החורף, כמו
היום.

באותו זמן חי צייד שנהג לנדוד רחוק
ביערות, ויום אחד הגיע לאזור שבו עוד
לא ביקר.

הוא הביט סביב ותחילה חשב שהכל
נראה כמו בכל היערות האחרים, אך
פתאום פיו נפער מהפתעה.

ברחבה קטנה עמדו שבע ארנבות
מאוכפות ולידם שבעה אנשים זעירים.
הם נראו בדיוק כמו אנשים אחרים, ורק
היו מאוד קטנים.

"מי אתם?" שאל הצייד.
"אנחנו בני אלמוות" ענה אחד מהאנשים
הקטנים "אנו רוחצים במים חיים ואנו לא
מתים מעולם. ומי אתה?"
"אני צייד" הוא ענה.

האנשים הקטנים התרגשו מאוד וקפצו
בשמחה "הו, טוב! הו, טוב!" קראו ביחד.
ואז הזקן שביניהם יצא קדימה.

"חיה איומה פרצה לתוך הארץ שלנו"
אמר האיש "רק אתמול הוא חטף את
אחד מאתנו ולקח אותו. לא ראינו אותו
מאז. אנו בני אלמוות ואנו לא מתים
מזקנה, אבל החיה עלולה להרוג אותנו
אם רוצה בכך. אנו זקוקים לצייד. האם
תעזור לנו?"
"אשתדל לעזור" ענה הצייד, למרות
שבלבו חשש שאולי לא יוכל לגבור על
חיה איומה כזו.

הוא הלך וחיפש עקבות המפלצת אך בכל מקום ראה רק עקבות של ארנבות. הוא חיפש יום שלם אך לא ראה כלום. תוך כדי החיפושים הוא ראה גם עקבות של צובל, שהוא חיה בעלת פרווה יקרה. הוא החליט לצוד קודם את הצובל ורק אחר כך לחפש את המפלצת.

הוא עקב אחרי הצובל וצד אותו, פשט את הפרווה והמשיך לחפש את החיה האיומה. חיפש סביב אך לא מצא כלום. מיואש שלא מצליח לעזור לאנשים הקטנים, החליט לחזור לכפרם ולהתנצל בפניהם.

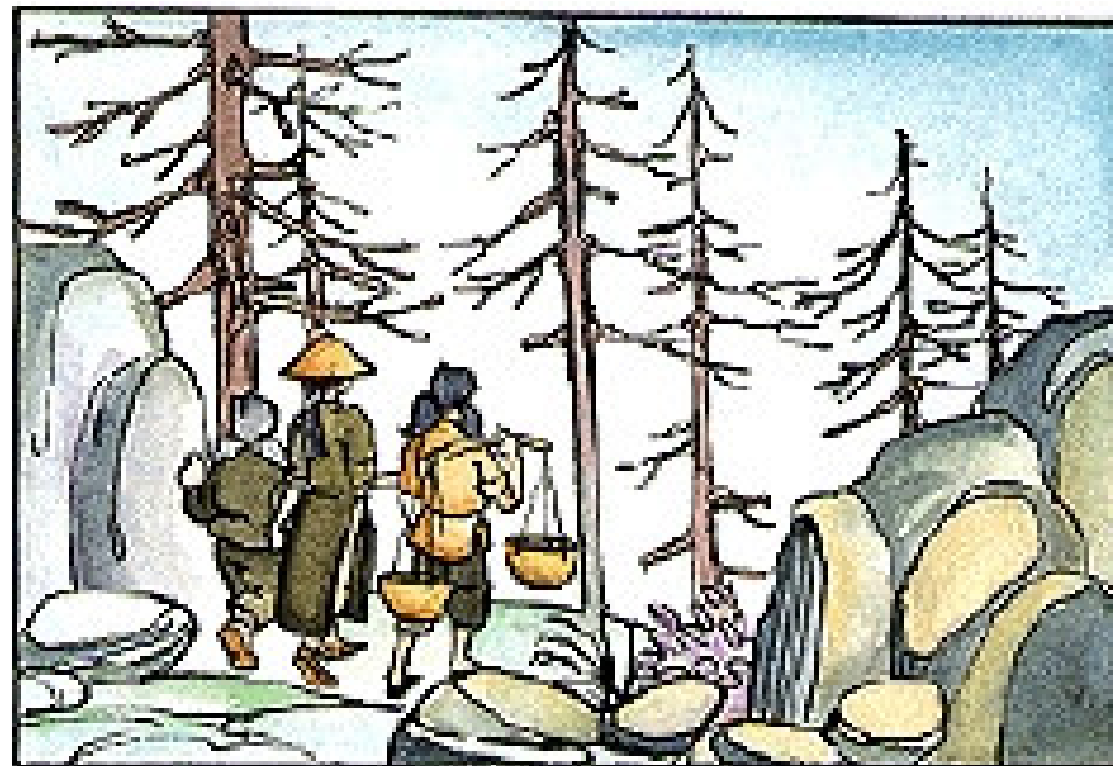
הוא חזר לאנשים הקטנים ואמר "אני מצטער שאכזבתי אתכם. לא יכולתי למצוא את המפלצת ורק צובל קטן מצאתי."

אך כשהם ראו את הפרוות הצובל התחילו לקרוא "הו, הגיבור שלנו! ראו את העור הענק של החיה האיומה. ראו את השיניים החדות שלה!"
"הצלת את חיינו וחיינו של כל העם שלנו! ואנו נגמול לך על כך. חכו לנו. נחזור אליכם ונביא את המים החיים. תתרחצו בהם ותהיו בני אלמוות כמונו."

הצייד חזר לעמק שלו וסיפר לאנשיו על
העם הקטן. כולם בכפר התרגשו מאוד
וחיכו לסיכוי להיעשות בני אלמוות.
הם חכו יום, יומיים, שלושה ימים... ועוד
ימים רבים, רבים. הם חיכו שבועות אך
האורחים לא באו. בסוף כולם התיאשו
ושכחו על האנשים הקטנים.

אך יום אחד נשי הכפר הלכו ליער,
לאסוף עצי הסקה.

פתאום הם ראו קבוצה קטנה של
ארנבות הדוהרות מולן לאורך השביל. הן
ראו אוקף על כל ארנבת ובכל אוקף אדם
קטן עם כד קטן בידי. המראה הצחיק
מאוד את הנשים.

"ראו! ראו!" הן קראו זו לזו "הם רוכבים
על ארנבות!"
"ראו כמה מצחיקים האנשים הקטנים
האלה!"
"הו! איזו בדיחה, אפשר למות מצחוק!"

האנשים הקטנים היו גאים מאוד ולא
אהבו שיצחקו מהם. פניהם האדימו וזה
שבראש הסתובב וקרא דבר מה
לאחרים. פתאום כולם נעמדו ושפכו את
תכולת הכדים לאדמה. אחר כך הפנו את
הארנבות ודהרו משם. מאז לא ראו
אותם יותר.

וכך אנשי הכפר לא קיבלו את המים
החיים. אלה הגיעו לאורן, לארז ולאשוח.
לכן הם היום ירוקים ורעננים כל השנה.
המחטים שלהם לא מתים מעולם.

